

Розділ I

МОРґАН

Цікаво, з усіх живих істот лише люди можуть почуватися порожніми?

Не розумію, як так. У моєму тілі повно всього, що зазвичай буває в тілах — кістки, м'язи, кров, органи — але всередині як виметено. Здається, що якби хтось крикнув мені в рота — пішла б луна.

Так триває вже кілька тижнів. Я сподівалася, що минеться, але вже починаю хвилюватися — що ж відбувається? У мене чудовий хлопець, ми разом уже майже два роки. Якщо не враховувати моментів, коли Кріс перетворюється на справжнього підлітка (переважно йому допомагає алкоголь), то він — бойфренд, про якого я мріяла. Гарний, з почуттям гумору, любить свою матір, має цілі в житті. Навряд чи він — причина цього відчуття.

Є Дженні. Моя молодша сестричка й найліпша подружка. Але й вона точно не винна в моєму відчутті порожнечі. Дженні — моє головне джерело радості, хоча ми — повні протилежності. Вона балакуча, спонтанна, гучна й сміється так, що я вбила б за такий сміх. Я ж куди мовчазніша й сміюся зазвичай натужно.

Ми завжди жартуємо, що з настільки різними характерами ненавиділи б одна одну, якби не були сестрами. Вона б дратувала мене, а сама думала б, що я зануда. Але *якраз тому*, що ми сестри і в нас усього рік різниці у віці, усе працює навпаки. Нюанси бувають, але після сварок ми завжди миримося. А що старшаємо, то менше сваримося й більше просто проводимо разом час. Особливо зараз, коли вона зустрічається з найкращим другом Кріса — Джоною. Кріс і Джона минулого місяця випустилися зі школи, і ми вчотирьох разом двадцять чотири на сім.

Я могла бути в такому настрої через маму, але теж навряд. Її немає, та тут нічого нового. Насправді я вже звикла до її відсутності, тож усе більше приймаю той факт, що ми з Дженні отримали невиграшний квиток у батьківській лотереї. Відколи п'ять років тому помер тато, мама майже не бере участі в нашому житті. Тоді я сильно злилася, що доводиться опікуватися Дженні. Зараз уже не так. І що я старшаю, то менше мене обходить, що в нас не така матір, яка влізає в наші життя, каже, о котрій повернутися додому, чи... яку взагалі хоч щось цікавить. Якщо чесно, то геть непогано, коли тобі сімнадцять і ти маєш стільки свободи, скільки більшості однолітків і не снилося.

Останнім часом у моєму житті не сталося жодних змін, які могли б пояснити цю величезну порожнечу всередині. *А може, й сталося, просто мені надто страшно їх помітити.*

— Вгадай, що? — каже Дженні. Вона сидить на передньому пасажирському сидінні. Джона за кермом, ми з Крісом — на задньому. Поки в голові вирували думки, я витріщалася на своє відображення у вікні. Ставлю роздуми на паузу й дивлюся на Дженні. Вона розвернулася до нас, схвильовано

переводить очі з мене на Кріса й знову на мене. Сестра сьогодні дійсно гарненька. Позичила в мене довгу сукню й зробила акуратний простий макіяж.

Дивина просто, яка прірва лежить між п'ятнадцятирічною і шістнадцятирічною Дженні. — Генк сказав, що дещо нам сьогодні піджене.

Кріс підіймає руку й дає Дженні п'ять. Я знову переводжу погляд на вікно. Щось мені не дуже подобається, що вона приохотилася до наркотиків. Я й сама не раз накурювалася — інакше не виходить, коли в тебе така мама, як у нас. Але Дженні лише шістнадцять, а вона закидає в себе все, до чого може дотягнутися, на кожнісінькій вечірці. Це значною мірою пояснює, чому я вирішила не вживати *нічого* — завжди відчувала відповідальність за неї. Я ж старша, а мама наші життя не контролює ані на грам.

Інколи в мене з'являється відчуття, що я і Крісові за няньку. Єдиний у цьому авто, за ким мені не треба наглядати — це Джона, але не тому, що він не п'є й не вживає. Просто йому вдається лишатися дорослою людиною, що б він не пив і не вживав. Я знаю небагато людей, у яких поведінка взагалі не змінюється, що б там не було. Він мовчазний, коли п'яний. І коли накурений. І коли щасливий. А коли злий — то якийсь дивом стає ще мовчазніший.

Вони з Крісом — найкращі друзі із самого дитинства, такі чоловічі версії нас із Дженні, тільки навпаки. Кріс і Дженні — зірки всіх вечірок. Ми з Джоною — невидимі супутники.

Я не проти. Мені значно більше подобається злитися зі стінкою і тихо спостерігати за людьми, а не стояти на столі в центрі кімнати й бути тією, за ким спостерігають люди.

— Нам ще далеко? — питає Джона.

— Кілометрів вісім, — відповідає Кріс. — Близенько.

— Звідси, може, і близьенько, а от від дому — ні. Хто сьогодні за кермом назад?

— Цур не я! — одночасно вигукують Дженні й Кріс.

Джона зиркає в дзеркало заднього огляду. На секунду ми зустрічаємося поглядами, і я киваю. Він теж. Ми щойно без жодного слова домовилися, що сьогодні будемо тверезими.

Не знаю, як ми це робимо — спілкуємося без слів, — але так було завжди. Мабуть, річ у тому, що ми дуже схожі, тож часто й мислимо однаково. Кріс і Дженні цього не помічають. Їм ні з ким не треба спілкуватися без слів, бо все, що вони хочуть сказати, просто злітає з їхніх язиків, коли треба й не треба.

Кріс бере мене за руку, чим привертає мою увагу. Я здійсмаю на нього очі, і він мене цілує.

— Ти сьогодні гарна, — шепоче він.

Я всміхаюся.

— Дякую. Ти теж нічогенький.

— Хочеш лишитися на ніч?

Я на мить замислююся, але Дженні знову розвертається й відповідає за мене:

— Їй сьогодні не можна кидати мене саму. Я неповнолітня, яка наступні чотири години вживатиме море алкоголю й, імовірно, якусь заборонену речовину. Хто мені волосся триматиме, коли я блюватиму вранці, якщо вона в тебе заночує?

Кріс знизує плечима.

— Джона?

Дженні сміється.

— У Джони типові батьки, які хочуть, щоб він опівночі був удома. Ти ж у курсі.

— Звідси, може, і близьенько, а от від дому — ні. Хто сьогодні за кермом назад?

— Цур не я! — одночасно вигукують Дженні й Кріс.

Джона зиркає в дзеркало заднього огляду. На секунду ми зустрічаємося поглядами, і я киваю. Він теж. Ми щойно без жодного слова домовилися, що сьогодні будемо тверезими.

Не знаю, як ми це робимо — спілкуємося без слів, — але так було завжди. Мабуть, річ у тому, що ми дуже схожі, тож часто й мислимо однаково. Кріс і Дженні цього не помічають. Їм ні з ким не треба спілкуватися без слів, бо все, що вони хочуть сказати, просто злітає з їхніх язиків, коли треба й не треба.

Кріс бере мене за руку, чим привертає мою увагу. Я здіймаю на нього очі, і він мене цілує.

— Ти сьогодні гарна, — шепоче він.

Я всміхаюся.

— Дякую. Ти теж нічогенький.

— Хочеш лишитися на ніч?

Я на мить замислююся, але Дженні знову розвертається й відповідає за мене:

— Їй сьогодні не можна кидати мене саму. Я неповнолітня, яка наступні чотири години вживатиме море алкоголю й, імовірно, якусь заборонену речовину. Хто мені волосся триматиме, коли я блюватиму вранці, якщо вона в тебе заночує?

Кріс знизує плечима.

— Джона?

Дженні сміється.

— У Джони типові батьки, які хочуть, щоб він опівночі був удома. Ти ж у курсі.

— Джона вже не школяр, — відповідає Кріс, наче той не сидить за кермом і не чує кожнісіньке слово. — Міг би вже стати мужиком і разок потусити до ранку.

На цих словах Джона заїжджає на заправку.

— Комуś щось потрібно? — питає він, проігнорувавши розмову про себе.

— Ага, я спробую пива купити, — відстібає пасок Кріс.

Я щиро реґочу з цього.

— Тобі нізащо більше ніж вісімнадцять¹ не даси. Не продадуть вони тобі пиво.

Кріс широко мені всміхається — приймає мої слова як виклик. Виходить із машини й прямує в магазинчик, а Джона тим часом вставляє паливний пістолет у бак. Й лізу в кипшню у дверях з боку Джони й дістаю кавунову цукерку «Джоллі Ренчерс» — він їх завжди лишає. Кавунові — найсмачніші. Не розумію, як узагалі можна їх не любити, але Джона любить вочевидь.

Дженні відстібає пасок і перелізає до мене. Умощується, підібгавши ноги. У її очах грає пустотливий вогник.

— Думаю, сьогодні я займуся сексом із Джоною.

Порожнеча в моїх грудях раптово зникає, уперше за довгий час, але не в хорошому сенсі. Туди наче налили густої рідини. Може, навіть багнюки.

— Тобі ж лише шістнадцять.

— І тобі було, коли ти вперше переспала з Крісом.

— Так, але ми зустрічалися не два місяці, а довше. І я досі про це шкодую. Було достобіса боляче, усе тривало, може, хвилину, і від нього тхнуло текілою. — Замовкаю. Здається,

¹ У США заборонено продавати алкоголь особам, які не досягли 21 року (тут і далі — примітки перекладачки, якщо не зазначено інше).

я щойно принизила таланти мого хлопця. — Він відтоді став майстерніший.

Дженні сміється, а тоді зітхає і відкидається на спинку сидіння.

— Я думаю, моя двомісячна витримка — це теж похвально.

Хочеться розсміятися. Я вважаю, що два місяці — це ніщо. Хай би краще рік зачекала. Чи п'ять.

Не знаю, чому я настільки проти. Вона має рацію — коли я почала займатися сексом, я була молодша за неї. І якщо вже вона втратить цноту, то принаймні з хорошим хлопцем. Джона нею не скористався жодного разу. Взагалі-то, вони з Дженні вже цілий рік знайомі, а він навіть кроку не зробив, поки їй не виповнилося шістнадцять. Її це дратувало, а от я його за це почала поважати.

Зітхаю.

— Цноту можна втратити лише раз, Дженні. Не хочу, щоб у тебе це сталося в чужому будинку, на чужому ліжку і сп'яну.

Дженні нахилиє голову праворуч-ліворуч, наче й справді думає над моїми словами.

— То можна тоді в авто.

Я регочу, але не тому, що це смішно, а тому, що вона мене підколола. Бо саме так я втратила цноту з Крісом. У тісноті, на задньому сидінні «ауді» його батька. Усе сталося якось не-примітно, я почувалася страшенно незручно, і хоча відтоді наш секс покращав — мені хотілося б, щоб спогади про перший раз були приємнішими.

Я не хочу навіть думати про це. І говорити. Саме тому мені складно мати меншу сестричку за найліпшу подругу — хочу за неї радіти і все-все знати, але водночас і захистити, щоб вона не повторила моїх помилок. Завжди хочу для неї кращого.

Дивлюся на сестру щирим поглядом, щосили стараючись не надавати обличчю материнського виразу.

— Якщо вже це сьогодні станеться, то хоча б не пий.

Дженні заковчує очі й перелізає на своє місце, якраз коли Джона відчиняє двері.

Кріс теж уже повернувся. Без пива. Хряскає дверима, складає руки на грудях.

— Дитяче обличчя — це відстій.

Я сміюся й проводжу рукою по його щоці, привертаючи увагу.

— А мені подобається твоє дитяче обличчя.

Він усміхається й цілує мене, але щойно його губи торкаються моїх — відхиляється і стукає по сидінню Джони.

— Спробуй ти.

Дістає з кишені гроші й кладе в підстаканник.

— А там хіба не буде моря алкоголю? — питає Джона.

— Це найбільша вечірка випускників цього року. Збереться весь наш клас, а нам усім ще нема двадцяти одного. Знадобиться будь-яке підкріплення.

Джона неохоче бере гроші й виходить з авто. Кріс знову мене цілує, цього разу — з язиком. Але знову швидко відхиляється.

— Що це в тебе в роті?

Я кусаю льодяник, щоб захрумтів.

— Цукерка.

— Я теж хочу, — знову притискається губами до моїх.

Дженні стогне.

— Досить! Я ж чую, як ви смочаетесь.

Кріс відривається від моїх губ із широкою усмішкою і шматком «Джоллі Ренчерс» у зубах. Кусає її, пристібається.

— Ми вже півтора місяця як випустилися. Хто влаштовує вечірку для випускників через півтора місяця після випуску? Я не скаржуся, ні. Мені просто здавалося, що ми вже все мали відгуляти.

— Чого це півтора? Місяць, — виправляю я.

— Півтора, — не погоджується він. — Уже одинадцять липня.

Півтора?

Я намагаюся приховати від Кріса свою реакцію на сказане, але із самою реакцією вдіяти нічого не можу — кожнісінький мій м'яз напружився.

Всередині усе завмирає.

Не могло минути вже півтора місяця. *Чи могло?*

Якщо справді минуло півтора... це означає, що в мене затримка вже на два тижні.

Чорт. Чорт, чорт, чорт, чорт.

Відчиняється багажник. Ми з Крісом одночасно розвертаємося. Джона зачиняє багажник і прямує до водійських дверей. У машину він сідає із самовдоволеною усмішкою.

— Ах ти козел, — бурмоче Кріс і хитає головою. — Що, навіть документи не спитала?

Джона вмикає передачу й скеровує машину з паркмайданчика.

— Просто треба бути впевненішим у собі, друже мій.

Я спостерігаю, як Джона бере Дженні за руку.

Визираю у вікно. Живіт крутить, долоні пітніють, серце калатає. Я загинаю пальці, мовчки рахуючи дні від останніх місячних. Я про це навіть не думала. Знаю, що востаннє вони були в день випускного, бо Кріс страшенно засмутився, що не можна зайнятися сексом. Але я очікувала, що вони от-от почнуться, бо гадала, що з випускного минув лише місяць.

Ми всією компанією насолоджувалися своїм канікулярним неробством, тож я навіть не думала ні про що таке.

Дванадцять днів. У мене затримка на дванадцять днів.

Увесь час на вечірці випускників я могла думати лише про це. Хотілося позичити в Джони авто, поїхати в цілодобову аптеку й купити тест на вагітність, але він почав розпитувати. Кріс і Дженні теж помітять, що я кудись поділася. Тож доводиться цілий вечір бути тут, де музика гучає так гучно, що аж у кістках відчувається відлуння. У кожнісінькій кімнаті — спітнілі тіла. Мені немає куди тікати. Я зараз боюся пити, бо якщо вагітна — і гадки не маю, які наслідки це матиме. Ніколи особливо не цікавилася темою вагітності й не знаю, наскільки алкоголь може нашкодити плоду. Навіть ризикувати не хочу.

Повірити в це не можу.

— Морган! — гучає Кріс з іншого кінця кімнати.

Він виліз на стіл. На сусідньому столі — ще один хлопець. Вони грають у гру: треба стояти на одній нозі й по черзі випивати по шоту. Програє той, хто перший упаде. Це улюблена Крісова гра на випивання. Я найменше за все на світі хочу в такі моменти бути поруч із ним, та він мене кличе. Дійти я не встигаю — хлопець на сусідньому столі падає, і Кріс переможно здіймає кулак. Потім зістрибує — якраз коли я підходжу. Обіймає мене однією рукою, притискає до себе.

— Не будь занудою, — каже він. Підносить мені до рота стаканчик. — Випий. Повеселися.

Я відштовхую стаканчик.

— Я сьогодні везу нас додому. Не хочу пити.

— Ні, Джона буде за кермом. Усе нормально.

Кріс знову намагається мене напоїти, я знову відштовхую стаканчик.

— Джона хотів випити, і я йому сказала, що поведу, — брешу я.

Кріс озирається, зупиняється на комусь очима. Я простежую за його поглядом і бачу Джону. Він сидить на дивані поруч із Дженні, яка закинула ноги йому на коліна.

— Ти ж сьогодні за кермом, хіба ні?

Джона зиркає на мене, перш ніж відповісти Крісові. Це двосекундна розмова без слів, але він бачить мій благальний вираз обличчя й розуміє, що треба сказати Крісові, а що ні.

Джона здивовано злегка нахиляє голову, але потім дивиться на Кріса.

— Ні. Я вирішив набухатися.

Кріс опускає плечі й переводить погляд на мене.

— Ну й нехай. Тоді, мабуть, сам веселитимуся.

Я намагаюся не образитися, але це складно.

— Хочеш сказати, коли я не п'ю, зі мною не весело?

— Весело, але п'яна Морган — моя улюблена Морган.

Ого. Від цих слів мені сумно, якщо чесно, але ж він нетверезий. Не звертатиму зараз уваги на ці образливі слова, хоча б заради того, щоб не починати сварку. Немає настрою. Є важливіші справи.

Обома руками стукаю свого хлопця в груди.

— Що тобі сказати... П'яна Морган сьогодні не прийде. Іди пошукай людей, з якими можна повеселитися.

На цих словах хтось хапає Кріса за руку й тягне назад до столиків.

— Реванш! — кричить той хлопець.

Моя тверезість Кріса вже не обходить, тож я користуюся можливістю й тікаю від нього, цього шуму, цих людей.

Виходжу через чорний хід на свіже повітря, і звуки всчірки одразу тихішають. Поруч із басейном стоїть порожній стілець, і хоча пара в басейні майже напевне робить те, що в басейні робити негігієнічно, мені тут не так дискомфортно, як у будинку. Ставлю стілець так, щоб їх не бачити, відкидаюся на спинку й заплющую очі. Наступні кілька хвилин я намагаюся не зацікалюватися на симптомах, які в мене могли бути або не бути протягом цього місяця.

Не встигаю я замислитися, як усе це позначиться на моєму майбутньому, аж чую, що хтось позаду тягне стілець бетонною підлогою.

Не хочеться навіть розплющувати очей і дивитися, хто це. Я зараз не готова говорити з бухим Крісом. Навіть із Дженні не готова, — з її комбінацією вина, трави й шістнадцятирічності.

— У тебе все гаразд?

Я полегшено видихаю, почувши голос Джони. Нахиляю голову, розплющую очі, всміхаюся.

— Так, усе нормально.

Бачу з виразу обличчя, що він мені не вірить, та й нехай. Йому я точно зараз не розповідатиму, що в мене затримка, бо: а) це його не стосується; б) я ще й сама не впевнена, що вагітна; в) якщо й так, то перший, хто про це дізнається, — мій хлопець.

— Дякую, що збрехав Крісові, — кажу я. — Сьогодні щось узагалі не хочеться пити.

Джона з розумінням киває і простягає мені пластиковий стаканчик. Я помічаю, що в другій руці в нього такий самий, тож беру.

— Це солодка вода, — каже він. — Знайшов завалящу в холодильнику.

Кінець фрагменту для ознайомлення

⇒ [Повернутися на сайт](#) ⇐